

Arrest

nr. 209 513 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARISSENS
Jozef Verbovenlei 32
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. MARISSENS en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H. (...).
voornaam: S. (...)
geboortedatum: (...).1996
geboorteplaats: Shkoder
nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene kan niet aannemelijk maken hoelang hij reeds in België verblijft.

4° Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel 22/01/2016 gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/01/2016 dat hem betekend werd op 22/01/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene startte een dossier wettelijke samenwoning op met D.Y. (...), een Belgische onderdaan. De intentie om wettelijk samen te wonen opent geen verblijfsrecht.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen tijd in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Alsook kan betrokkene nog steeds

contact houden met te moderne technologie. Er zal een verder onderzoek gebeuren naar de aangifte van de wettelijke samenwoningst. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zowel het eerste als het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt:

“2.1. Eerste middel schending art. 8 EVRM recht op privé-leven alsook schending van de artikelen 23 en 27 WIPR

A.

Het bevel grondgebied te verlaten schendt het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Uit de gegeven omstandigheden blijkt dat er een gezinsleven is en het om een gezin/familie gaat (cf. EHRM 12 juli 2001, K. et T./ Finland, § 150). Verzoeker en zijn partner vormen duidelijk een gezin mede gelet op al de bijgebrachte stukken, zoals in het feitenrelaas vermeld.

Het betreft een hechte relatie.

Verzoeker en zijn partner hebben zeer bewust de stap genomen om samen te wonen alsook de aanvraag wettelijke samenwoningst in te dienen. (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/France, § 21).

Vervolgens kan er worden vastgesteld dat er een inmenging is door het bevel grondgebied te verlaten. Verwerende partij dient hierbij een evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de gevolgen van haar beslissing.

De Raad Vreemdelingenbetwistingen stelde in het verleden het volgende (RvV 80.364):

“...Rekening houdend enerzijds met de eisen van artikel 8 van het EVRM alsook andere bepalingen van het Verdrag die een garantie inhouden en niet enkel een goede wil of de regeling van de praktische besloemingen, anderzijds dat dit artikel voorgaat op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, n°210.029) dient de administratieve overheid voordat zij een beslissing neemt een zeer grondig onderzoek te voeren in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had.”

B.

In casu doet de verwerende partij afbreuk aan de garanties zoals opgenomen in het artikel 8 van het EVRM en schendt zij daarmee het betreffende artikel zoals hieronder staand uiteengezet.

Teneinde de situatie zeer concreet te duiden weerlegt verzoeker de gehele situatie.

Verzoeker is in het verleden tesamen met zijn ouders naar België gekomen (eind 2011). Hij verbleef hier als minderjarige en is dan ook in België naar school gegaan.

In het kader van de lopende procedures wat betreft de ouders van verzoeker heeft verzoeker het land niet verlaten zodat hij steeds tesamen met zijn ouders een gezin kon blijven vormen. Heden verblijft enkel verzoeker nog in België met oog op het beëindigen van zijn studies alsook gelet op zijn relatie met Y. (...).

Verzoeker heeft zijn volledige middelbare school nog niet beëindigd in België. Hij werkt en studeert deeltijds momenteel.

Gedurende zijn verblijf in België is verzoeker als student in het kader van zijn opleiding te werk gesteld geweest bij Bakkerij T. (...) NV. Deze werkgever is zeer enthousiast over verzoeker als werknemer-student.

Het is bij deze werkgever dat verzoeker Y. (...) heeft leren kennen. Zij kennen elkaar al enige tijd zoals “in feite” uiteengezet.

Gelet op het feit dat verzoeker hier in België een zeer stabiele levenssituatie heeft, een heel netwerk heeft opgebouwd alsook gelet op het feit dat verzoeker geen voeling meer heeft met Albanië, hij verblijft reeds sedert 2011 niet meer in Albanië, zou het inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM partijen te verplichten de wettelijke samenwoningst aan te gaan in Albanië.

Verzoeker heeft geen band meer met Albanië, enkel met zijn ouders die aldaar woonachtig zijn. Zijn partner Y. (...) al evenmin.

Bovendien zijn beiden professioneel actief in België, verzoeker is nog steeds aan de slag bij Bakkerij T. (...) NV. In Albanië hebben zij geen enkele professionele mogelijkheden. Dit des te meer daar Y. (...), de partner van verzoeker, het Albanees niet machtig is.

De beslissing zoals genomen door verwerende partij schendt het recht op privé-leven zoals in artikel 8 EVRM.

2.2. Tweede middel schending art. 8 EVRM recht op privé-leven en artikel 22 van de Grondwet
Verzoeker roept tevens de schending in van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 22 van de Grondwet.

Verwerende partij heeft nooit kunnen vaststellen dat verzoeker een actueel gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid. Verzoeker heeft zich steeds gedragen als een bonus pater familias. Hij heeft sedert zijn verblijf in België een zeer mooi parcours afgelegd.

Hij is nog steeds ingeschreven als student (deeltijds studeren - werken) en dit totdat hij zijn diploma heeft behaald.

Er zijn in casu dan ook geen redenen die inmenging in het privéleven verantwoordt tegenover de bescherming van de belangen van de overheid. In casu is er geen correcte afweging gemaakt tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de belangen van verzoeker, met name de bescherming van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Verzoeker verwijst hieromtrent tevens naar hetgeen zoals supra uiteengezet.”

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM en van de artikelen 23 en 27 WIPR. In een tweede middel stelt hij een schending voor van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Hij betoogt dat er sprake is van een hechte relatie en dat afbreuk wordt gedaan aan de garanties verleend door artikel 8 EVRM. Hij stelt naar België te zijn gekomen als minderjarige en hier school te hebben gelopen. Hij zou hier werken en studeren. Hij zou een heel netwerk hebben opgebouwd en geen voeling meer hebben met Albanië, waar hij sedert 21011 niet meer zou zijn geweest. Enkel zijn ouders zouden in Albanië woonachtig zijn. Ook zijn partner zou er geen contacten meer hebben en zou ook professioneel actief zijn in België.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het onderdeel van het middel, waarbij de schending van de bepalingen van het WIPR worden aangevoerd onontvankelijk is, nu er in casu geen buitenlandse akte voorligt.

een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150) De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)

Het loutere feit dat er een wens is om een wettelijke samenwoning af te sluiten, volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven te weerhouden. Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82) In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

Enerzijds erkent verzoeker dat zijn ouders nog in Albanië verblijven, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij geen enkele banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Anderzijds beperkt hij zich tot een loutere bewering als zou zijn partner evenmin banden hebben met Albanië, terwijl dit niet voldoende kan zijn om het bestaan van hinderpalen voor het verderzetten van hun relatie elders dan in België te weerhouden.

In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de voorgehouden relatie en gemotiveerd dat de intentie tot wettelijke samenwoning geen verblijfsrecht opent. Verder werd gemotiveerd dat er niet wordt aangetoond dat verzoeker enkel in België ene gezinsleven zou kunnen ontwikkelen of dat zijn partner hem niet zou kunnen volgen naar Albanië. Er werd ook terecht op gewezen dat het loutere feit dat hij in de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf verleent.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat de bescherming geboden door artikel 8 EVRM niet absoluut is.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

De middelen zijn niet ernstig."

2.3. Uit artikel 7 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, volgt dat de verwerende partij geen verwijderingsmaatregel mag treffen wanneer dit in strijd zou zijn met een hogere rechtsnorm.

De verwerende partij houdt voor dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Aldus dient de Raad na te gaan of de verwerende partij een grondig onderzoek van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘*fair balance*’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met verschillende omstandigheden betreffende haar privéleven, namelijk dat zij als minderjarige samen met haar ouders naar België is gekomen in 2011, dat zij hier naar school ging en nog steeds deeltijds studies volgt, dat zij hier deeltijds werkt als student in het kader van haar opleiding en dat haar werkgever enthousiast over haar is, dat zij in België een zeer stabiele levenssituatie heeft, dat zij hier een heel netwerk heeft opgebouwd en dat zij noch haar Belgische partner voeling hebben met Albanië. Zij wijst er verder op dat zij in het kader van lopende procedures België niet heeft verlaten. Zij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 mei 2015 bevat waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer heeft beroepen op haar langdurig (wettig) verblijf in België, haar sociale integratie, haar taalkennis en haar studies in België en werkbereidheid.

Aldus blijkt uit het administratief dossier dat het concrete privéleven van de verzoekende partij de verwerende partij op het ogenblik tot het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gekend was.

Hoewel de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 6 juli 2015 onontvankelijk werd verklaard omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aanbracht die rechtvaardigen waarom zij de aanvraag niet via de normale procedure via de diplomatieke post in het buitenland indient, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook haar netwerk in België, haar integratie, studie en werk kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

De Raad kan in voorliggende zaak niet vaststellen of de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande de concrete elementen betreffende het privéleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM nu zij hieromtrent slechts motiveerde: *“Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen tijd in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM”*.

Nergens wordt blijk gegeven van enige concrete belangenafweging in het licht van een privéleven van de verzoekende partij in België bij de voorbereiding van de bestreden beslissing of bij de voorbereiding van de beslissing van 6 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, of elders in het administratief dossier.

De Raad dient vast te stellen dat, daar waar de bestreden beslissing nog blijk geeft van een uitdrukkelijke afweging met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en haar gezin – de Raad spreekt zich niet uit over de vraag of deze afweging afdoende is –, een expliciete afweging aangaande het concrete privéleven van de verzoekende partij zoals dat haar gekend was ontbreekt. De verwerende partij beperkt zich met betrekking tot het privéleven – waarvan zij het bestaan op zich overigens niet ontkent – tot de stelling dat *“Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen tijd in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM”*, zonder dat een concrete belangenafweging met betrekking tot het privéleven blijkt. Daar de verwerende partij haar oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts met deze stelling onderbouwt en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het privéleven, kan de Raad in voorliggende zaak niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande alle haar gekende aspecten betreffende het privéleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ook in de verwijzingen in de nota met opmerkingen naar de rechtspraak van de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden en naar rechtspraak (van de Raad van State) dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van voormeld artikel 8, is het voor de Raad niet duidelijk of dit een afweging aangaande het privéleven betreft, daargelaten het feit dat het om een *a posteriori* motivering gaat die geen deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat ook bij de voorbereiding van de bestreden beslissing of bij de voorbereiding van beslissing van 6 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, noch elders in het administratief dossier, geen blijk wordt gegeven van enige concrete belangenafweging in het licht van een privéleven van de verzoekende partij in België.

De Raad merkt verder op dat in artikel 8 van het EVRM zelf nergens sprake is van een formele motiveringsplicht, maar wijst erop dat het bestuur in elk geval gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen overeenkomstig onder meer artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen overeenkomstig genoemde bepalingen. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Europaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38).

Het overige betoog van de verwerende partij omtrent het al dan niet aanwezig zijn van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en de belangenafweging die terug te vinden is in de nota met opmerkingen van de verwerende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Raad stelt immers vast dat deze motivering niet voorkomt in de bestreden beslissing en voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt aangehaald en dit aldus een *a posteriori* motivering betreft die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt. Nu de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft doorgevoerd naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft het privéleven van de verzoekende partij, kon zij niet zonder meer overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU